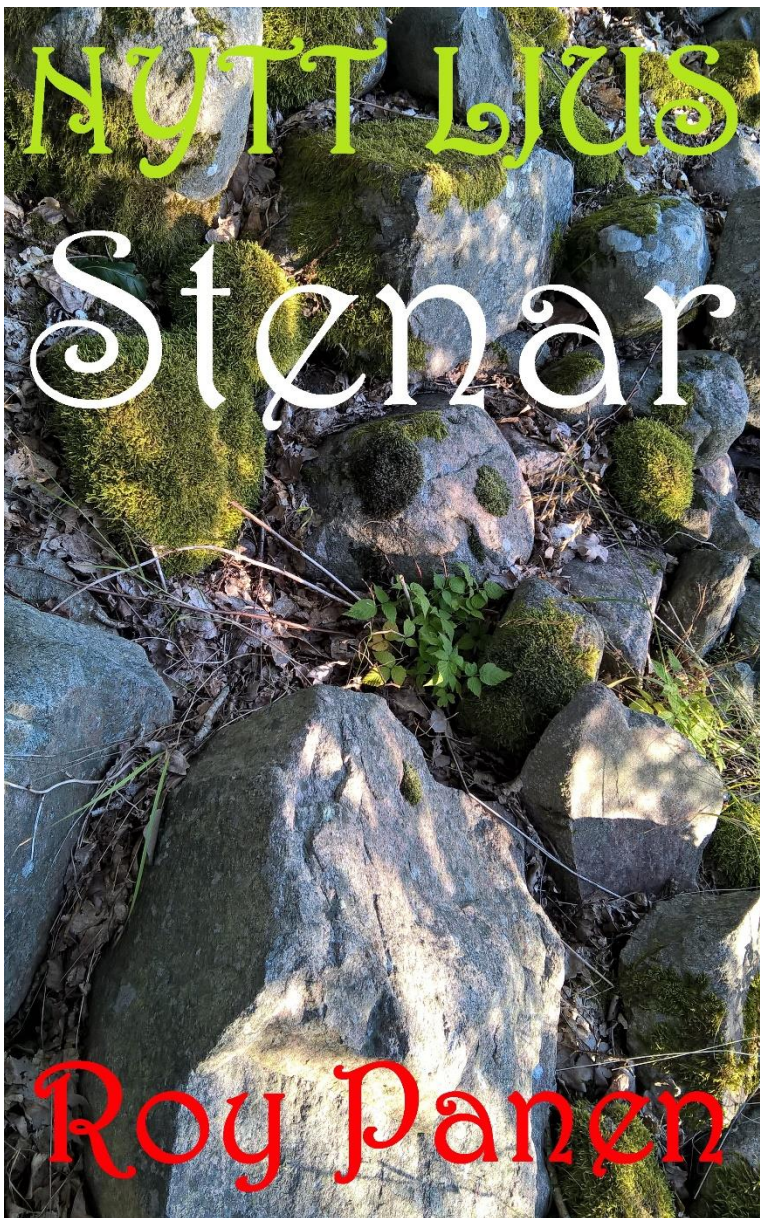

Text hämtad
från NYTT LJUS
Stenar

Jag kom ut – till
mörkret

Roy Panen

NYTT LJUS

Stenar

Roy Panzen

Roy Panzen
Bokförlag

Denne tekst
skyddas av
upphovsrätts-
lagen

JAG KOM UT – TILL MÖRKRET

68 Ingen respons

Måns och Fire, video och hästbox

–För många år sedan kom jag ut till hela min familj med att jag är homosexuell. Det tändes en eld i mig, men någon, några – alla släckte den.

Det var ingen som kom till mig med frågor, nyfikenhet, undran, intresse. Allt som fanns blev till ett grått damm, och allt som hördes dämpades ut i allt vardagssorl.

Ingen hade tid med mig och mitt nyligen påbörjade nya liv. Ingen brydde sig. Ingen orkade.

Vart tog den eventuella nyfikenheten vägen? Var höll intresset hus? Hur mycket skrämdes

till döds?

Jag har sedan dess många gånger frågat mig själv: Förstod de inte? Eller ville de inte förstå? Vad var jobbigt, obekvämt, hemskt, skrämmande ...? Förträngde de? Varför?

Måns blir mer nedstämd och ledsen. Han förstår inte vilken usel familj också Rony måste ha haft.

69 Mitt val

–Långt tidigare, när jag var i tonåren flyttade jag hemifrån. Jag hade haft många flickvänner. Jag till och med, som du vet, gifte mig och fick barn.

Men någonstans kände jag tydligt att jag inte var heterosexuell. Jag var bisexuell men valde att gå mer på en homosexuell väg.

Vad som fick mig att välja att berätta, komma ut, var att min pojkvän rasat ihop mentalt. Han var orolig, ledsen och rädd för att hans familj hade kommit på honom med att han var homosexuell.

Vilken katastrof, tänkte väl jag.

Jag försökte föregå med gott exempel med att berätta för hela min familj, om mig och min läggning – men som jag redan nämnt tystades ner.

70 Fotocollage

–Jag gjorde ett större fotocollage på halvnakna poserande män och satte upp på väggen ovanför soffan. Det var inte det minsta porrigt, men det riktigt lyste av homosexualitet.

Tyvär kommer jag inte ihåg den minsta lilla reaktion från min familj. De ville nog inte se collaget. De ville inte se mig och mitt rätta jag. Mitt försök att provocera misslyckades, och motståndet var väl för stort, starkt.

Detta collage älskade jag. Det blev en del av mig. Jag kunde lika gärna ha målat med en tjock pensel på väggen JAG ÄR BÖG! Fast familjen hade nog inte sett det heller.

Men detta blundande för mig tryckte ner mig mentalt. Och jag visste inte hur jag skulle hantera allt.

För mig borde det väl vara väldigt stort, att våga komma ut som bög. Och det borde väl, om inte firas, så åtminstone uppmärksammas på ett positivt vis.

Men så blev det inte i mitt fall.

Måns stannar videon och torkar sina tårar.

71

Arbetskamrater

–Då, för närmare fyrtio år sedan, bjöd mina arbetskamrater ibland hem mig på fika, på arbetstid, men jag vågade inte bjuda hem dem, tillbaka. Jag hade blivit hämmad, och säkert rejält, åtminstone mycket undermedvetet. Fast jag gick ju inte precis runt och grät hela tiden om dagarna.

Jag vågade inte, eller orkade inte med tanken på att mina arbetskamrater också kunde komma att blunda för mig. Och kanske skulle de till och med se ner på mig.

Skulle jag sedan, efter det, ha kvar mina arbetskamrater?

Och jag ville väl inte riskera att det sedan kunde bli en stel och tryckt stämning på jobbet.

Som sagt, jag bjöd aldrig hem några arbetskamrater. Jag tog det säkra för det osäkra, och bjöd bara hem min familj och mina gayvänner.

Men någon familjens stöttning blev det inte.

72 Ett försök

–Senare fann jag mannen i mitt liv och vi förlovade oss.

Jag kommer inte ihåg om någon i familjen såg, lyssnade, förstod vad som hade hänt. För dem fanns det väl inte.

När någon i familjen pratade till mig om min man – så var han min kompis. Tänk om jag hade fått höra: Hur mår din pojkvän/man? Kommer din pojkvän/man på kalaset? Ska din pojkvän/man och du flytta ihop? Och så vidare.

Det höll inte med min man, och det var ingens fel. Han var fin, på sitt sätt. Hoppas han fick ett bra liv utan mig.

Måns ler. Mannen är inte bara bra på att berätta, han är ibland rolig också.

73 Många år

–Jag hade tidigare i ungdomen, som du vet Måns, haft många flickvänner och nu kände jag mig misslyckad för min nya sexuella bana.

Det är svårt att ens själv försöka förstå allt. Det har hänt så mycket – men ändå inget.

Det känns som tiden har stått still, under alla år, och nu i denna stund är det som att jag plockar upp saken på nytt och försöker fortsätta där som jag slutade. Fast det känns helt meningslöst. Nej, jag lämnar det som har varit. Det är hellre bättre att istället starta något nytt.

Fast som du vet är jag inte redo för något förhållande.

Men den gången, för närmare fyrtio år sedan, startade en rastlöshet i mig. Och det var kanske ett försök att söka en bekräftelse på vem jag är.

Fast svaret finns tydligt inom mig. Jag är bög – inget annat.

Och det låter farligare, hemskare, ondare,

jobbigare ... än vad det egentligen är. Det är mest alla hinder på vägen, allt blundande och förnekande, som är problemet.

När det begav sig, då sökte jag lyckan i att finna den rätte. Jag träffade många underbara män, men ingen dög för mig.

74 Smittan

–Hiv hade varit på tapeten under många år och jag fick en dag för mig att jag kunde ha blivit smittad. Jag var så att säga skiträdd för det. Egentligen vågade jag inte testa mig. Kanske var jag säker på att jag kunde ha blivit smittad. Och jag hade varit mycket dålig med att skydda mig.

Jag sökte upp sjukhuset och testade mig. Och jag hade tur, jag var inte smittad.

Fast att jag var mycket glad nu, så lade sig inte rädslan för det. Jag var rädd för att jag skulle börja träffa massor med män igen, utan kondom, och snart riktigt på allvar dra på mig smittan.

Min rädsla med skräck satte nog stopp för

mitt jagande efter den rätte mannen, efter sexkontakter över huvud taget.

Jag flyttade till en annan ort, började högskolestudier och blev något riktigt STORT.

Fast några män vågade jag inte träffa. Jag var som en nykter alkoholist.

75 Underbara män

–Internet kom som en räddning och jag fann precis allt jag ville ha där. Snygga, helt underbara män fanns överallt på nätet.

Jag fantiserade och hade sex med den ene efter den andre i fantasin och jag kände mig lycklig för första gången på mycket länge. Detta beteende var också helt riskfritt.

Nu ler Måns och känner glädje med mannen.

–Om inte Internet funnits vet jag inte om jag hade levt i dag. Internet och alla dessa under-

bara, snygga och sexiga män har mer eller mindre räddat tillvaron för mig. För några verklighetens män har jag inte vågat träffa.

Någonstans är jag rädd för att den man jag träffar och blir fest vid ska göra mig besviken och olycklig. Men inte en enda gång har männen på Internet gjort mig besviken eller ledsen. De har bara skänkt glädje.

Kanske kan man se det som att det finns något fult med att män viker ut sig på nätet, men att jag, som min familj, blundar för det. Fast de blundar i sin homofoba bubbla.

76 Familj och andra

–Min familj valde att gå efter annan blunda och inte se mig som den jag är. De svek mig ett flertal gånger. Bland annat därför valde jag att bryta med dem, och det var längesedan.

Och detta är ingenting som jag ångrar. De har det väl bra på sitt håll och jag på mitt. Livet

måste bara gå vidare, helt enkelt.

Ibland känns det som att man skulle behöva komma ut varje dag. Fast det orkar man inte.

En heterosexuell behöver ju inte gå runt varje dag och tala om för folk att de är heterosexuella. Men om jag inte varje dag talar om för de tröga jävlarna att jag är homosexuell – då utgår de snart från att jag är heterosexuell. Det är som att rulla en boll i en uppførsbacke.

Ja, det är som att alla som inte är homosexuella, är per automatik heterosexuella. Och en och annan är kanske bisexuell.

Jag är i första hand jag, personen, inte han med en viss sexuell läggning.

Måns ... Jag har väl sagt det tidigare, och nu säger jag det igen. Kanske en vacker dag, ska jag våga orka träffa någon fin och trevlig man – och på riktigt.

Måns ler igen och tänker lite skojfriskt, om det inte längre duger med Internet.